

Má drahá rodina a já

„Je to docela sranda, ne?“ zachechtá se Dorick a v hnědých očích mu hrají zlomyslné plamínky. Stojí opřený o mříž u krbu v malé jídelně. Je pár hodin po poledni, prší a moje nálada je stejně černá jako mraky venku za okny.

Nekonečné zástupy služebnictva v livreji královské rodiny jsou pryč. Už jsme tu zpátky jen my – já, Elvíra, Dorick, otec a Johan. A náš starý studený dům s hrstkou sloužících. Hra na prosperující panství skončila. Zato druhá půlka představení, ta o neposlušné dceři, ta se teprve rozehrává.

Když mě včera v noci Johan doprovodil do ložnice, dostalo se mi důkladného ujištění, že moje činy budou mít následky. Pán z Hvozdu je nadmíru nahněvaný. No – není sám. Vrhnu pohled po sestře.

Elvíra přechází sem a tam, skoro vidím, jak jí z uší stoupá pára. Je o čtyři roky starší, vždycky a za všech okolností se chová, jak se patří, a dost jí to leze na mozek. Škoda že dneska mě bude obviňovat po právu.

Celý den jsem se snažila být neviditelná a věřit, že se to přežene co nejdříve. Když se rodina loučila s hosty, zůstala jsem schovaná ve svém pokoji. Jen jednou jsem vykoukla zpoza moly prožraných závěsů ven na dvůr. Smrtonoše jsem nezahlédla – takže jsem se vrátila zpátky do postele. Kdyby mě otec nedal zavolat vteřinu poté, co se za posledním z běžců zavřela brána, spala bych klidně deset let.

A teď mlčí, pohroužený do vlastních myšlenek. Jako už tolikrát, když se mi něco... nepovedlo.

„Zachránil tě samotný velitel stráže hranice,“ pokračuje můj nevlastní bratr, „věděla jsi to? Přesně ten člověk, který by pro tebe podepisoval rozsudek smrti, kdyby se domáknul, co jsi zač! Chytají přece přízraky z Pustiny, ne? A podle všeho je umí i obstojně zapíchnout. Haha! Jen si to představ, kdyby byl o trošku šikovnější, mohl včera dostat dvě mouchy jednou ranou!“

„Pro Poutníka, Doricku, ztiš se trochu!“ ozve se Elvíra znechuceně. Pak se otočí ke mně, v očích blesky. „Jak ses mohla opovážit? Jak ses mohla opovážit přijít na ples? Víš, jak důležitá tahle událost pro otce byla?! A když už jsi tam lezla, proč jsi chodila ven? To jen a jen kvůli tobě skončili tři naši sloužící s těžkými omrzlinami a zlomenými kostmi!“

Vím o tom. Johan měl za úkol nepozorovaně na ošetřovnu dostat masti s notnou dávkou vílího prachu. Jinak by ti tři sloužící neskončili jen s omrzlinami.

„A to nepočítám strážce hranice, kteří také nevyvázli bez zranění. Máš velké štěstí, že tentokrát nikdo neze–“ Zarazí se. Vrhne vystrašený pohled na otce. Uhladí si sukni a usadí se ke stolu naproti němu.

Při jejích slovech sebou škubnu. Mám co dělat, abych vyhnala z hlavy ten obraz.

Zmrzlá. Mrtvá. Moje vina.

Opatrně zvednu oči k pánovi z Hvozdu. Působí dneska obzvlášť unaveně. Má pohublou tvář, prořídle vlasy a trochu nahrbené tělo, které pamatuje i lepší časy. Skelný pohled skrytý za zlatými obroučkami zůstává upřený kamsi do kopců venku za okny.

Elvíra zdědila jeho pomněnkové oči, Dorick kudrnatou kštici a postavu a já...

Vlastně se mu vůbec nepodobám. Jen jedno máme společné. Tíživé vzpomínky na mou matku, Sofii z Hvozdu. O které spolu pro jistotu nemluvíme.